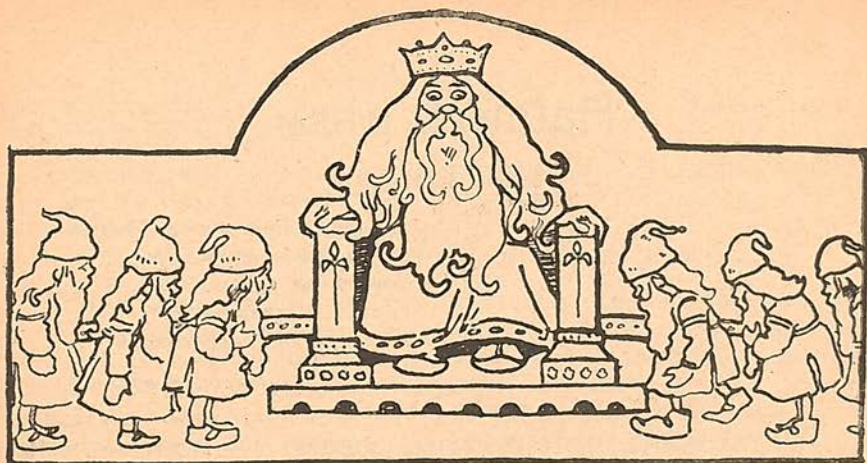

Училището на джуджетата.

На една висока планина се намиреше царството на джуджетата. Царът имъ бѣше много добъръ и всички живѣха въ миръ и съгласие. Но десетъ отъ най-малкитѣ джуджета поискаха да се учатъ.

Царътъ не се съгласяваше.

— Ти се страхувашъ да не станемъ по-учени отъ тебе, — каза му най-малкото джудже.

— Щомъ е тъй, намѣрете си учителъ и се учете — рече царътъ.

— Азъ знамъ кой може да ни учи, — извика едно джудже. — Въ селото, на покрива на училището, отъ дълги години живѣе щъркелъ. Всичко, каквото се разказва въ училището, минава презъ куминя. Щъркелътъ слуша и за това знае много нѣща.

На другия день щъркелътъ се разхождаше изъ ливадата. Джуджетата го срѣгнаха и му казаха желанието си.

— О, това за менъ е дребна работа. Ще ви уча, но всѣки отъ васъ, ще ми донася на день по една жаба, — рече щъркелътъ.

Още на другия день започна учението. Единъ голѣмъ дънеръ стана училищенъ чинъ, кукувицата бѣше часовника, а катеричката се грижеше за чистота. Щъркелътъ взе букваря отъ детето на учителя. Всѣко джудже имаше по едно парче кора отъ дърво и тебеширъ; тѣ имъ служеха вмѣсто плоча и калемъ.